

Het ware geestelijke leven

Nieuwjaarspredikatie over 1 Johannes 5:12

Zingen: Psalm 84:5

Lezen: 1 Johannes 5:1-12

Zingen: Psalm 119:1 en 88

Psalm 116:5 en 11

Psalm 85:4

Onze tekst is 1 Johannes 5:12:

Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet.

Mijne vrienden,

In het Koninkrijk Gods is alles radicaal, daar is het alles of niets. Niets is er: nu ja. Nee, alles is: ja en amen. Daar is geen schijn; geen tussenweg in het Koninkrijk der hemelen. En daar is niets aan veranderd, ja, in duizend jaren is er geen seconde iets aan veranderd. Het is het een of het ander: waarheid of leugen.

En nu zijn we hier. Of we zijn het eigendom van de duivel met lichaam en ziel, dan zijn we onverzoend, ongered, onverlost, liggende onder de volkomen toorn Gods en buiten Zijn gemeenschap, eenzaam. Verschrikkelijker kan het alleen in de hel zijn. Die staat is zo ontzaglijk, als we dat geloofden en beleefden, dan werd deze dag een dag van ontzetting, van verschrikking, vanwege zulk een doodsstaat: buiten God, onder Zijn toorn.

Of, als we ooit Zijn kind mochten zijn geworden, dan zijn we het oude jaar uitgegaan als Zijn kind. Verzoend, bevredigd; dan is God onze God, de Vader van onze Heere Jezus Christus. Dan zijn we het nieuwe jaar ingegaan onder de bedekkende gerechtigheid van Christus. Dan gingen we het jaar uit, ondanks alle ellende en verschrikkingen. Dan gingen we in Christus met God verzoend, onder het geraas van het vuurwerk der verdwaasde

wereld, het oude jaar uit. Rustig, zo vredig in Christus, Zijn lieve Naam ter eer. Dan zijn we het nieuwe jaar ingegaan, misschien in de rust des slaaps, misschien wakende, in Christus; dat heeft niets toegegaan aan de vereniging met Christus en niets afgedaan aan de vereniging met Christus.

Eens Anderen, o onveranderlijke staat, voor tijd en eeuwigheid, want onze Koning, de Koning der eeuwen, is van Israëls God gegeven.

En hier zitten we nu, op deze nieuwjaarsmorgen. Of met lichaam en ziel het eigendom des duivels en des doods, onder de toorn Gods, onder Zijn grimmigheid; of we zitten hier als Zijn kind. Toch Zijn kind, toch gekocht, toch eens Anderen. Toch geleerd hebbend, zoals de dierbare Catechismus ervan spreekt in Zondag 1, op de eerste januari in de morgenstond: Wat is uw enige troost, kind van God, beide in leven en sterven? Op oudjaar en nieuwjaar, in ziekte en krankheid, nood en dood, verschrikking en benauwdheid en in blijdschap? Wat is uw enige troost in leven en sterven?

Dat ik met lichaam en ziel, beide in het leven en sterven, niet mijn, maar mijns getrouwen Zaligmakers Jezus Christus eigen ben, Die met Zijn dierbaar bloed voor al mijn zonden volkomen betaald heeft. De achterliggende, de tegenwoordige en de toekomstige zonden heeft Hij betaald, afbetaald, uitbetaald. En Die mij uit alle oppermacht en geweld des duivels verlost heeft en ook nog verlossen zal.

Mijne vrienden, het is één van beide. Of we zijn des duivels, of in Christus zijn we Gods kind geworden, om het eeuwig te blijven. Maar nu een wonderlijke nieuwjaarsboodschap en die is heel wonderbaarlijk: We kunnen vandaag nog, in dit jaar, als we het beleven, van een kind des duivels, ter elfder ure (o, wat ben je laat, kind, wat ben je laat, mensen, maar het kan nog ter elfder ure), van een kind des duivels een kind van God worden. Maar niemand, niemand op de hele wereld, die tot een kind van God gemaakt is, kan een kind des satans worden. Want anders zou God geen God, Christus geen Christus zijn, als dat kon; dat is toch een verblijdend iets. O, zie dan kind van God te worden voor tijd en eeuwigheid.

Onze tekst is 1 Johannes 5, het 12e vers:

Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet.

We wensen dan stil te staan bij: *Het ware geestelijke leven.*

Ten eerste: Het bezit van de Zoon, dóór het geloof.

Ten tweede: Het gemis van de Zoon, zónder het geloof.

Dit is een brief, de eerste brief van de apostel Johannes, de apostel die Jezus liefhad. Deze Johannes was een broeder, een dubbele broeder, in de natuur en in de genade, van Jacobus, beiden zonen van Zebedeüs; ze werden genaamd Boanerges, zonen des donders. Een toenaam door Christus aan hen gegeven. Godzalige mensen zijn het geweest.

Johannes, ook wel genaamd de apostel der liefde, die heeft deze brief geschreven aan de gemeenten. Nu schrijft hij hier: Die de Zoon heeft, die heeft het leven. Bedenk dat hij schrijft aan de gemeenten des levenden Gods. Er waren toen in de gemeenten vele ware kinderen Gods, maar er was ook veel kaf onder het koren. Toen reeds waren er valse leraars, waartegen Johannes in de eerste brief komt te waarschuwen. Het is altijd zo geweest en het zal altijd zo blijven; nog een wonder als hier of daar geen valse leraar is. Een wonder. Toen was het al een wonder, in de apostolische tijd, en het is altijd een wonder gebleven.

Nu beschrijft Johannes hier het zaligmakende geloof, dat wil zeggen, het geloof dat alleen zaligmakend is. Dat is altijd de kernzaak. Johannes schrijft hier: Die de Zoon heeft, die heeft het leven.

Die de Zoon heeft, wat is dat? In de kanttekening lezen we: Dat is, met waar geloof heeft aangenomen; Johannes 1:12: Maar zovelen Hem aangenomen hebben, heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden. Die alleen, dat wordt bedoeld. Die Hem met een waar geloof heeft aangenomen. Hiervan zegt de kanttekening: Die heeft de beginselen van het eeuwige leven reeds in dit leven (een beginsel, want verder komt hij nooit); en heeft een zekere hoop (een zekere in de betekenis van een vâste), een zekere hoop, dat hij het ook hiernamaals volkomen zal bezitten.

Dat bedoelt de apostel hier met: Die de Zoon heeft. Het is een zaligmakende geloofsvereniging met Hem. De gevallen mens heeft van nature niets van God en niets van Christus, die heeft alleen maar zonden, en dat is héél ontzettend, want het zijn onverzoende zonden. De Kerk heeft ook zonden, talloze, ontelbare, maar het zijn tenslotte verzoende zonden; want al die zonden zullen nooit één ogenblik een wezenlijke scheiding maken tussen de ziel en Christus, tussen de ziel en God in Christus. Daar zal nooit een eeuwige scheiding meer zijn: Niets zal ons scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere, zegt de apostel Paulus in de Romeinenbrief. Die de Zoon heeft, die heeft het leven, dat is hetzelfde leven, hetzelfde geloof van Zondag 7 en van Zondag 23 van de Catechismus. Hetzelfde zaligmakende geloof van alle belijdenisgeschriften en de leer der Reformatie, der apostelen en profeten.

Hetzelfde geloof wordt hier bedoeld. Dit is het leven, want zonder dit geloof is er geen waar leven. Men kan wel leven maken, iets voor leven houden, maar dat is geen leven, want: Buiten Jezus is geen leven (we kunnen alleen met Hem door het geloof verenigd worden), maar wel een eeuwig zielsverderf, buiten Jezus.

Die de Zoon heeft, die heeft het leven. Die de Zoon heeft, alleen door het zaligmakende, verenigende geloof. Kijk, als dit nu twijfelachtig gesteld wordt of genuanceerd, zoals met woorden als: Dat kun je wel krijgen zonder het te weten, dan kan men beter direct openbaar Kuypersiaans worden: veronderstelde wedergeboorte, onbewuste kennis, onbewust bekeerd, onbewust herboren, onbewust vernieuwd, onbewust in Christus, onbewust verzoend. Nou ja, toe maar. Dat komt omdat ze de Schriften loslaten en de belijdenis. Hoe moeten ze dan anders een christendom op gaan bouwen, zoals ze tegenwoordig bezig zijn te doen? Onder de naam van christendom bouwen ze nu, en zo krijgen we een ander christendom, waar de Bijbel niets van af weet en waar onze reformatische vaders niets van af weten. Eeuwenlang, duizend jaar en meer, is de kerk die er eenmaal was, de kerk der apostelen en profeten en van de kerkvaders

daarna, als het ware omfloerst geweest, totdat de Reformatie uitbrak, doorbrak, en de leer van de zaligmakende genade deed wederkeren.

Ten tijde van Karel V vroegen ze eens aan Luther: Heeft de kerk dan duizend jaar gedwaald? Ja, was het antwoord, ja! Duizend jaar! Bent u dan de eerste die na duizend jaar dat kenbaar maakt? Ja! Ik ben de eerste die dat zo kenbaar maakt. Ja! Absoluut! En dat was ook zo.

Die de Zoon heeft, die heeft het leven; anderen hebben het leven niet, echt niet waar. We kunnen wel leven maken en wat voor leven houden, een hoopje hebben en gedacht hebben: Dat is het. Maar dat is niet het ware; nee, het is hij die de Zoon heeft, die alleen. Die de Zoon – volgens de verklaring van de schriftuurlijke kanttekenaar – met een waar geloof heeft aangenomen, Johannes 1:12; die Hem door het geloof heeft aangenomen. En zou men dat niet weten? Als men zich van één ding bewust is, dan is het daarvan. Er staat: Maar zovelen Hem aangenomen hebben; en dacht u, dat u Hem ooit aan kon nemen zonder Hem te kennen? Dacht u dat het een misschientje is, dat het een twijfelachtige zaak is? Is het een misschientje of men met een mens trouwt? Is het een misschientje als men een kind gebaard heeft?

Als dat een vastigheid is, lieve vrienden, zou dan wat oneindig meerder is, ja, Goddelijk is, een misschientje wezen? O satan, wat ben je ver gevorderd in het ondermijnen van het zaligmakend werk. Met dat te ondermijnen en dat op machtig veel plaatsen, in de zogenaamde rechterflank van de godsdienst. 't Is minder dan links. Linkse godsdienst is tenminste eerlijk, die praat er niet over, maar links weet dit wel, als zulke dingen (wat ze niet geloven) waar zijn, dat het dan niet onbewust maar een vastigheid is.

Maar in de rechtse godsdienst is alles er op uit, om te verdonkeren, te omfloersen, te verduisteren. En daar werken soms kinderen Gods ook aan mee, om dat als het ware zo voor te stellen, om een mens te behagen. Huichelaars en geveinsden te behagen, die nooit door recht verdoemd mochten worden en nooit het recht hebben liefgehad, die nooit verdoemd mochten

worden tot ere Gods en die er toch bij wilden zijn en toch ten Avondmaal wilden komen en toch een kind Gods wilden zijn. Die toch mee wilden doen, toch de naam wilden hebben van bekeerd te wezen. Daar hebben ook kinderen Gods aan meegedaan, die anders wisten, om de zaak van Christus zo te ontluisteren, zo te ontkrachten, en het zaligmakende geloof zo te devalueren, om de mens te believen.

Maar zovelen Hem aangenomen hebben; nu dan, u voelt toch wel dat het een wonder is: Hem. Maar zovelen, zij die vanwege de zondeontdekking enkel zonde, schuld, dood en vervloeking waren; die reddeloos, radeloos, alles kwijt waren en verdoemd moesten worden en verdoemd mochten worden, omdat God er in verheerlijkt wordt. En die zo verdoemd mogende en moettende worden, dat lieve recht mochten omhelzen en kussen, met een welgevallen in de straf hunner ongerechtigheid.

O, dat puntje, waar alle huichelaars over struikelen, dat puntje, waar alle huichelaars benauwd onder worden, waar alle geveinsden over struikelen. Dat puntje: dat lieve recht, dat verdoemend recht te lieven, met een welgevallen in de straf hunner ongerechtigheid. Dat vreugde-punt en dat wrijf-punt, dat benauwde-punt voor alle huichelaars, dat vreugde-punt voor een oprechte, voor een komende ziel, te mogen lieven. Waarlijk een vreugde, dat lieve recht.

Maar zovelen Hem, dat is Christus, aangenomen hebben. De grootste verborgenheid, de diepste, diepste verborgenheid aller verborgenheden. Christus, niet alleen de Naam! Hem kennen de kinderen Gods, maar voor vreemden: Christus, de diepste verborgenheid.

Hem aangenomen hebben, niet veel van Hem, want dat hadden de dwaze maagden ook, die hadden veel van Hem aangenomen, o zoveel. Men kan zoveel van Hem aannemen, dat men in zekere zin met een verrot geloof, zegt Thomas Shepard, nog aanneemt, en enige troost kan scheppen, nog enige ruimte kan krijgen, maar niet zaligmakend. De geveinsden hebben een verrot geloof.

Lieve vrienden, hier staat: Zovelen Hem aangenomen hebben, dat is de Zoon. Pas op, dat u Hem niet steelt, hoor! Want het is

een gave Gods. Maar dat u ook niet zonder de Zoon blijft. Dat u Hem ook niet steelt, want dan zal God dat uit uw handen rukken. Pas op, dat u Hem niet beledigt, dat u een gezicht op Hem niet houdt voor zaligmakend, dat dat uw grond is. O, arme ziel, die zich laat misleiden door te menen dat een gezicht op Christus genoegzaam zou zijn om de zonden te verzoenen.

Het borgwerk is niet gezichtelijk, maar het borgwerk is gans gerichtelijk. Golgotha was geen gezichtelijk werk en Gethsémané was niet gezichtelijk, de geboorte in Bethlehem was geen gezichtelijk werk. Het was geen gezichtelijk Kind, het was een waarlijk Kind. Het was God en mens. Op en bij Golgotha waren sterven en opstanding geen gezichtelijke zaken, maar richterlijke zaken Gods. Het is de hoogste realiteit aller realiteiten, een wezenlijkheid der wezenlijkheden. Maar nu, met kerken vol willen ze gelovigen maken op grond van gezichtelijk werk, ja, omdat het zaligmakende geloof geen hoogste realiteit is.

Die de Zoon heeft, daar staat een tekst bij. Johannes 1:12: Zovelen Hem, niet veel van Hem, maar Hem persoonlijk, niets dan Hem, aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden.

Wilt u een andere leer, dan moet u ergens anders heen gaan. Wij kunnen niet anders, en wij hoefden in het oude jaar niet anders en het zou een rampjaar worden, een rampjaar – smeeek God of Hij ons daarvoor bewaart, opdat dit niet een rampjaar in Leersum zal worden – als ik daar iets bij of af zou doen. O, de kerk kan beter verbranden, dan dat ik dat zou doen. Wie het begrijpt, die begrijpt het. En het is een wonder als het niet gebeurt, maar het zou een ontzetting wezen, een verschrikking; als het wel gebeurde. Een enkeling, die het om Gods waarheid te doen is, die zou duizend doden sterven, die zou verschrikken; die het verstaat, die verstaat het.

U die zuchten geleerd hebt mag wel zuchten: Maak in Uw Woord zijn gang en treden vast; en ik: Maak in Uw Woord mijn gang en treden vast, opdat ik mij niet van Uw paân mocht keren. Uw paân, deze paân.

Als men eenmaal begint op dat heilloos spoor, en als men dan even door gaat, laat God de mens los en kan Hij ook een kind, in

zoverre loslaten, dat hij oorzaak wordt van veler verderfenis. Al zal dat kind Gods dan straks aan de rechterhand staan en zien dat hij voor velen oorzaak geweest is tot hun zielsbedrog, waardoor ze eeuwig buiten staan.

Maak in Uw Woord mijn gang en treden vast,
Opdat ik mij niet van Uw paân moog keren!
En wordt mijn vlees door 't kwade licht verrast,
Ai, laat het mij toch nimmer overheren.

Die de Zoon heeft, die alleen, die vast, in leven en in sterven, en niemand anders, die heeft het leven, het eeuwige leven; Johannes 1:12: Zovelen Hem aangenomen hebben. Christus, niets dan Christus, door een geschonken geloof. Pas op, neem niet te vroeg aan. Door een geschonken geloof aannemen; dat is zo'n wonder. Een seconde voordat het geschonken wordt, kunt u eerder met de hand aan de sterren reiken dan Christus aannemen door het geloof, maar als Hij geschonken wordt, is het even onmogelijk om Hem niet aan te nemen, als het voordien onmogelijk was om Hem wel aan te nemen. De mens gaat om het ongelooft verloren, wordt verdoemd tot het diepste plaatsje in de hel. En: het geloof is een gadeloze, vrijmachtige, soevereine gave Gods.

Gelooft zij God, dat het zo ligt, gelooft met diepst ontzag. Alle eer voor Hem, alle eer, om de ongelovigen te verdoemen – de Heere is vrij – Hem alle eer, opdat ze boven zullen zingen: Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen.

Het tweede punt: Het gemis van de Zone Gods, zonder het geloof.

Maar die de Zoon niet heeft, niet met Hem verenigd is en die niet door de vereniging met Hem tot een kind van God gemaakt is door Gods lieve Geest, heeft het leven niet.

Dat allen rouw bedrijven, zegt Thomas Shepard, met een nagebootst of een verrot geloof. Dat waren leraars, dat waren getrouwe leraars, die besteedden er boekwerken aan om het kostelijke van het snode te scheiden, om te separeren, om het zaligmakend werk daarin naar voren te brengen. Onbeschrijflijk diep hadden ze geleerd om het ook uit te separeren, hoe ver het

kan gaan met de gemene werkingen, hoe ver een verlicht mens, met gemene genade, mee kan gaan.

Daar is een heel geslacht opgegroeid, ook onder ons, dat niet weet en er niets van begrijpt wat gemene genade is, men denkt dat gemene genade, algemene genade is. Houd toch op, zover het westen van het oosten is, zover is gemene genade verwijderd van algemene genade.

Algemene genade hebben we, als we hier zitten, mensen; dat we niet in de hel liggen, dat is algemene genade; dat hebben ze in Rusland ook nog, algemene genade. O, dat is alles wat we boven de hel hebben; dat is algemene goedheid: Gij zegent mens en beest en doet Uw hulp nooit vrucht'loos vergen. Het is algemene goedheid, dat we niet in de hel liggen, dat hebben uw kinderen, dat hebt u, dat hebben we hier, anders lagen we in de hel. Dat is algemene genade.

Maar gemene genade, dat is een wonder als je dat hebt, gemene genade, dat moet je nog zoeken, hoor. Iemand met gemene genade, die heeft machtig veel wat de Kerk ook heeft, die heeft machtig veel van de drie stukken, nodig te kennen tot zaligheid (het is bijna niet te onderkennen), de drie stukken: ellende, verlossing en dankbaarheid.

O, gemene genade is van God, gemene genade is door Gods Geest gewerkt, dat is het hem juist; dus daarom zit er zo'n glans aan, daarom zit er kracht in, een zekerheid. Daarom hebben sommigen zo'n stijve verzekering, dat het van God is, dat hebben ze niet gezocht, dat hebben ze niet van zichzelf. Dat heb je niet van je zelf, zeggen ze weleens; nee, gemene genade ook niet. Je kunt veel leren, wat de Kerk ook leert, dat is het juist! Op de Dordtse Synode van 1618-1619 hebben ze dagen besteed aan dit stuk, lees de Acta maar. Van noord en oost, van zuid en west kwamen ze om ook over dat punt te handelen. Juist de Remonstranten ontkenden de gemene genade. Voelt u wel hoe remonstrants we geworden zijn? Papen en Remonstranten zijn we geworden. O, als het er op aankomt. De Remonstranten leren algemene genade en zaligmakende genade, maar geen gemene genade.

Precies wat we nu hebben. Papen en Remonstranten zijn we.

Daarom heeft de Dordtse Synode er dagenlang aan gewerkt om *De vijf artikelen tegen de Remonstranten* op te stellen – lees de Acta maar –; om op te stellen wat gemene genade is. Alle afgevaardigden, van Groningen, Drente, Zuid-Holland, Zeeland, Engeland en van andere landen, die daar waren, hebben allen overeengestemd in dit punt.

Daarom zegt ds. Van der Groe: Waar dit leerstuk wordt weggenomen, dat is het zwaarste oordeel. Dan bedriegen zich kerken vol rechtzinnige mensen; ze denken dat ze rechtzinnig zijn en ze hebben één van de kernpunten weggenomen, dat van de gemene genade. Dat is genade van God, hoor, dat is de verlichting des Heiligen Geestes, die Hij ook in verworpenen werkt. Ook in veel verworpenen.

Overtuigingen, wat kunnen die zwaar zijn, ze gaan soms in intensiteit sommige uitverkorenen te boven. Dat kan. Een gezicht in een verlossing, hoort u, een gezicht in een verlossing kan zo klaar zijn, boven 't stof gaan, dat ze daarvan zingen, daarvan roemen; dat daar naam van uitgaat. Overtuigingen van een verlossing in Christus, gezichtelijk.

O, en dan de dankbaarheid; een hele omzetting van het leven, niet alleen van de kroeg naar de kerk, nee, maar een onbesproken leven als vrucht. En veel van Christus, door Christus, voor Christus, zodat het lichaam overgegeven kan worden om verbrand te worden. Dat kan ook. Kijk, en nochtans zijn het gemene werkingen des Heiligen Geestes; als die er niet waren, mensen, lag het niet zo gesepareerd.

Voelt u wel, dat die lieve godsman Van der Groe, die we op nieuwjaarsdag wederom wenssen te noemen in uw midden en als we het beleven mogen tot oudjaar toe, die heerlijke godsknecht zegt: Een van de zwaarste oordelen die een land kunnen overkomen, is geen oorlog, geen pestilentie, geen overstroming, maar dat is als het leerstuk van de gemene genade, van de gemene werkingen, niet meer verkondigd wordt; dan bedriegen ze zich, hopeloos, reddeloos.

Voelt u wel, dat we nooit te radicaal kunnen wezen om daarin altijd te waarschuwen?

Die de Zoon niet heeft, die heeft het leven niet, echt waar; die met de Zoon niet verenigd is, die kan niet zeggen bevindelijk: Ik ben de Zijne, Hij de mijne.

Daarom begint de Catechismus ermee en al de belijdenisgeschriften leren niet anders, als we het maar goed lezen; die mochten niet anders leren, die stammen uit de Reformatie. Een ogenblikje heeft de kerk geschud, in de tijd van de Remonstranten en Contra-Remonstranten, maar Gode zij lof, de Dordtse Synode heeft dagen besteed aan de opstelling der artikelen over de leer van de gemene genade, in onderscheiding van de zaligmakende genade.

Kijk, als dat onderscheid gemist wordt, dan komt een kerk, of een mens, daar langzamerhand in terecht; dan wordt men een bekeerd mens, een mens met genade, een mens met een beginseltje. Die kan wat vertellen, en dat is nog waar ook misschien, want door de gemene werkingen krijgt men verlichtingen, door de gemene werkingen kan men in Zijn tegenwoordigheid gegeten en gedronken hebben, daar kan men avondmaalganger mee worden, maar tot hun verdoemenis.

Vele krachten gedaan, dat kan ook nog. Predikaties, en bijna alles wat de Kerk zegt, dat kunnen ze ook vertellen door de gemene werking. Daarom zijn die twee delen van de *Toetssteen* van Van der Groe juist daarover; tegen de zielerust, voelt u wel. Maar dan begrijpt u ook, dat dat voor een mens die dat ontwend is, een keurslijf, een benauwd keurslijf wordt.

Ik begrijp het wel, maar als het u waarlijk van binnen om de waarheid te doen is, dan wilt u toch niet anders horen. Dan zegt u: Mensen, jullie zeggen waarheden, maar het is de waarheid niet, die in Christus is. Daar hebt u het. Een mens kan duizend keer genade hebben en de zaligmakende genade missen. Dat is het puntje, daar gaat het om.

Die de Zoon niet heeft, hoort u, die de Zoon niet heeft, niet met Hem verenigd is, die heeft het leven niet. Die kan wel leven maken. En die kan wel denken, dat hij leven heeft in zekere zin, maar hét leven niet, het zaligmakende niet. Die kan door de gemene genade veel levendige dingen hebben, maar geen

kruimel van het leven.

O, met gemene genade kan men tot onderwijzing zijn, als men begaafd is, voor anderen, maar die de Zoon niet heeft, die niet met Hem verenigd is, wiens leven niet met Christus verenigd is, die heeft het leven niet. Wel veel wonderlijke dingen, maar als er niet bij wordt gezegd: Mensen, dit kan allemaal, dit kan ook door de gemene werkingen, dan is het doodsgevaarlijk. Het zwaarste oordeel is, daar niet te separeren.

Begrijpt u het? Omdat het er zo vlak bij komt; want gemene genade is niet van de duivel, dat is van de Heilige Geest, maar niet tot zaligheid. Eens verlicht geweest, niet van de duivel, maar van de Heilige Geest, en het goede Woord Gods gesmaakt hebben. Geen halve waarheid, nee, het echte gesmaakt hebben, en wederom afvallig worden; dat kan bij de echten niet.

Wat is het dan nodig enige kernpunten voor uw arme ziel voor te stellen, enige kernpunten van de echte, diepe, klare, grondelijke ontdekking, want als het daar iets mis gaat, als die niet diep genoeg is, in zekere zin, dan knoei je juist in die dingen. Vraag toch om ontdekking, ontgronding en ontbloting, opdat u dieper ontdekt mocht worden. We zeggen het nooit genoeg, we moeten nog beginnen, mensen.

Maar rust ook nooit, dat bid ik u op deze nieuwjaarsmorgen, laat u toch nooit wijsmaken, dat u met een gezicht op Christus zalig kunt worden. Gezichtelijk werk kan voorwerk wezen, inderdaad, er kan ook een wonderlijke kracht in liggen, er kan een zoetheid en een kracht in liggen, maar denk erom, als het waar is wordt men er ongelukkiger, onbekeerlijker mee, en wordt het gemis hier wondergroot.

Een niet hongerig, maar verzadigd mens – in de natuur bedoel ik – als men die een mooi stukje vlees geeft, dan smaakt het hem. Maar een hongerig mens, een echt hongerig mens, als je die een stukje vlees geeft, hetzelfde vlees, hetzelfde soort en hij eet het op, dan wordt de honger al gróter, en de smart er over ook al groter, nadat hij het geproefd heeft. Een verzadigd mens zegt: Ja, het smaakt me; maar een hongerig mens, zie, bij hem wordt het gemis al groter. Zo ook hier, en bij wie het anders is, daar is het gemeen werk, waar ze verder in blijven hangen en steken, en

uiteindelijk in stikken, en buiten Christus omkomen.

Denk aan de vrouw van Lot. Uit Sodom en nog niet in Zoar; tot op deze dag een zoutpilaar. Wat een gemene genade, ze ging haar man nog te boven, haar bekeerde rechtvaardige man, want die vertoefde. Zij vertoefde niet, als huisvrouw, zij vertoefde niet, maar hij vertoefde, hij was later. Ze werd uitgeleid aan de hand van engelen en kwam toch nooit in Zoar. Denk daaraan. En Lot, haar rechtvaardige man, die dag op dag zijn rechtvaardige ziel kwelde, kwam in Zoar.

Die de Zoon niet heeft, heeft het leven niet. Al hebt u duizend keer genade, als u de genade Gods in Christus niet hebt en de verzoening met God in Christus niet kent, zielsbevindelijk, personeel, lieve vrienden, denkt erom, dat u dan gaat en staat, onverzoend, voor eigen rekening. Nu in het nieuwe jaar voor eigen rekening, dat is ook ontzaglijk. Wat zijn er weinigen onder ons, die waarlijk met God verzoend waren en zijn en blijven. Wie kan daar een kinderlijk, eenvoudig verslag van geven? Maar dat hoeft tegenwoordig niet meer, dat is het, dat hoeft niet meer. Die de Zoon niet heeft, heeft het leven niet, al had u duizend keer genade, gemene genade. Dan krijgt u wel een vrede, een zeker soort vrede, een vredig gevoel, maar ziel, wees voorzichtig met dat soort vrede, die valse-rust-vrede. Is het de vrede, met een kus van het recht gegroet? Verklaar me dat eens en praat anders maar nooit meer over vrede; verklaar me de vrede, met een kus van het recht gegroet. Dan wordt genâ van waarheid blij ontmoet, dán, alleen dán, hier van binnen, de vrede met een kus van het lieve recht gegroet, van het lieve verdoemend recht. Zulke dingen moet je alleen horen, alleen omdat het de waarheid is.

Men kan een zekere verheuging hebben, door de gemene werkingen, een zekere verlossing en toch de eeuwige verlossing missen. 't Heeft geen diepgang van aarde, geen diepgang. Door de gemene werkingen wel een soort verlossing, een soort rechtvaardigmaking, maar nooit door recht verdoemd en nooit door recht verzoend; alles buiten de persoonsvereniging en altijd iets te vroeg bekeerd.

Het allerbeste, in het allerbeste geval, krijgt men een betrekking

en een liefde tot het recht Gods, een betrekking des harten. Dat is geen huichelarij, dat is echt waar. Geen onzin, nee, nuchter, zodat men een welgevallen krijgt aan de straf van zijn ongerechtigheid. Ja, een zekere ademtocht in het welgevallen aan de straf van zijn ongerechtigheid. Ik zal maken dat ze een welgevallen aan de straf hunner ongerechtigheid krijgen. Ja zeker, 't is beter dan wat anders, hoor.

Het was goed van David, dat hij het in zijn hart had om de tempel te bouwen, maar hij mocht hem niet bouwen. Het was wel een goede begeerte geweest; het plan moet vóór de verwezenlijking gaan; maar Salomo zou bouwen.

O, lieve vrienden, die de Zoon heeft, die heeft het leven. Verklaar me nu eens hoe u de Zoon gekregen hebt, waar u overgegaan bent, en Hij de uwe en u de Zijne geworden zijt; dan is het waar. En anders nóg voor eigen rekening. Bedrieg uzelf niet en bedrieg anderen niet; dan staat u nog voor eigen rekening, en bent u niet eens Anderen.

Die de Zoon niet heeft, op deze wijze, die heeft het leven niet. Daar kunnen ontzaglijke dingen zijn, nuttige dingen, prijselijke dingen, maar het is, als het erop aankomt, het leven niet; sommige dingen wel erg krachtig, maar het is niet de Zoon.

Lieve zielen, hebben we misschien uw naam genoemd? Zeg Gode dank, als u tijd en leven hebt, dat die wond opengehouden wordt en smeeke de Heere of Hij die wond openhouden wil, naar de vereniging, naar een bewuste vereniging met Christus. Want als die wond dichtgaat, en de gemene werkingen des Geestes overblijven, ach, dan mocht u wensen dat u nog midden in de wereld was.

Als die open wond nog is naar de Persoon en u weet, dat u voor eigen rekening staat, hoe durft u dan het jaar nog weer uit te gaan, hoe durft u dan van het ene uur in het andere uur te gaan, hoe durft u dan deze dag nog verder, hoe durft u dan hier in te komen en er onverzoend weer uit te gaan, buiten Christus? Dat is de grootste zonde: het ongeloof. Niet te geloven in de Zone Gods. Het is de grootste gave als u het geloof ooit zult krijgen, maar het ongeloof is de grootste zonde en daarom zult u in het ongeloof sterven. Wie het verstaat, die verstaat het; wie het niet

verstaat, die verstaat het niet. Maar waar is het, het is een verborgenheid.

Die de Zoon niet heeft, dat schrijft de apostel aan de gemeenten, aan de zielen, die heeft het leven niet, al zou men een vervolgd martelaar zijn, in de christelijke gemeente. O, het is die lieve Johannes, de apostel der liefde; het is een brief vol liefde, het is de leer der liefde, liefde tot de deugd van het recht en van gadeloze genade en van ontzaglijke, wonderbaarlijke heerlijkheden, van de vereniging met die zoete, gezegende, getrouwe, lieflijke, Zich dood lievende Heere Jezus Christus, Die alle deugden Gods opgeluisterd en verklaard heeft, door de Geest van Christus.

Rust niet, mensen, rust niet. Dat u de open wond mocht voelen, ook op nieuwjaarsdag. Schaam u, dat u het nieuwe jaar in durfde te gaan, nog zonder Christus en verwonder u, dat de Heere u nog een nieuw jaar in liet gaan. Wie weet wordt het het jaar van Christus, of wie weet wordt het het jaar van de eeuwige duisternis. Te sterven, nog buiten Christus; te sterven, nog voor eigen rekening en nog onverzoend. Haast u om uws levens wil. Eerst zingen we nu Psalm 116:5, 11

Gij hebt, o HEER', in 't dood'lijkst tijdsgewricht
Mijn ziel gered, mijn tranen willen drogen,
Mijn voet geschraagd; dies zal ik, voor Gods ogen,
Steeds wandelen in 't vrolijk levenslicht.

Ik zal met vreugd in 't huis des HEEREN gaan,
Om daar met lof Uw groten naam te danken.
Jeruzalem, gij hoort die blijde klanken:
Elk heff met mij den lof des HEEREN aan.

Toepassing.

Mijne vrienden, Jeruzalem, gij hoort die blijde klanken. Een wenende Borg: Hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeen vergaderen, gelijk een hen haar kiekens, maar gij hebt niet gewild. Die blijde klanken van de bloedende Borg, naar Golgotha geleid, en die vrouwen weenden over Hem, maar Hij zei: Vrouwen, weent niet over Mij, maar weent over uzelf en

over uw kinderen. Niet over Mij, want Ik doe dit werk vrijwillig. Wat een zielszorg van die lijdende en stervende Borg.

Zijn dat geen blijde klanken? Het is volbracht. Het allerdiepste is volbracht, is betaald, de rechtsverheerlijkende deugden opgeluisterd. Daarom kunnen doemelingen zoenelingen worden en vijanden aan het Vaderhart gedrukt, om Hem eeuwig te lieven, te loven en te prijzen. En te kussen de bloedwonden van Christus. Wie is nu verslagen over zijn zonde?

Gemeente, gij hoort die blijde klanken; zijn dat geen blijde klanken op deze nieuwjaarsmorgen? Die de Zoon heeft, die heeft het leven; die de Zoon Gods niet heeft, die heeft het leven niet! Een vloekeling, een doemeling, witter dan sneeuw in Christus. Die de Zoon heeft, die heeft het leven. Niets dan Christus, dat is het leven; maar die de Zoon niet heeft, heeft het leven niet. Een beetje godsdienst zonder God, een christendom zonder het leven in Christus, wat een armoe. Zo'n armoe, dat je op nieuwjaarsdag moest uitschreeuwen: o God, moet ik dan weer zo doorgaan buiten Christus? Misschien veel gezien van Christus, misschien iets, of veel, maar buiten Christus.

Lieve vrienden, wij bidden u van Christus' wege, alsof God door ons bade, op deze nieuwjaarsmorgen: Laat u met God verzoenen. Want zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE: Ik heb geen lust in de dood des goddelozen, maar daarin dat hij zich bekere en leve. Bekeert u, bekeert u, o huis Israëls!

O, gemeente en vreemdelingen die hier zijt, waarom zoudt ge sterven? Maar . . ., ja, wat maar? Dan, nog eenmaal, als het ware voor uw voeten wordt het neergelegd, niets van mij, in dat verband, wat nu komt, niets van mij, maar alles van Hem: Vader, Zoon en Heilige Geest alleen, om u te bidden op de nieuwjaarsmorgen: Wij bidden u van Christus' wege . . . Dat is wat, van Christus' wege, een gebed tot u: Laat u met God verzoenen. Mens, wat kan daar op tegen zijn, wat kunt u daar nu op tegen hebben, om u met God te laten verzoenen, in Christus. Dat geve God u te verstaan, te beleven en te ontvangen, dat gadeloos wonder. Die de Zoon heeft, heeft het leven, maar die de Zoon niet heeft, heeft het leven niet.

Maar hier is de Zoon, een vriendelijke aanbidding van de Zoon:

Wij bidden u van Christus' wege, uitgaande van de Vader, verworven door Zijn bloed, en de Geest mocht het toepassen: Laat u met God in Christus verzoenen, voor tijd en eeuwigheid. Amen.